

І знову зустріч. Це вже тричі  
У днях життя її зустрів.  
Тонке обличчя Беатріче  
Прозорий смуток загострив.

Лани. Пшениця колосисто ничить.  
Широкий вітер лине золотом хвиль.  
Добридень, польовая Беатріче,  
Селянська музо цих достиглих піль!

Куди ідеш? — Зажевриле обличчя  
Ховає марним порухом зусиль.  
У кошику вода та хліб і сіль, —  
Обід батькам. Не має часу. Кличуть.

Пішла. І тихий промінь ясно згас,  
І знов тече земний, звичайний час, —  
Немила праця, визначені стрічі...

Ось — міряй, обраховуй, конструй,  
В умовний час хвилюйся і цілуй,  
І гірко знай, що є десь Беатріче.

6.08.1928